

Heemkundekring "Sint Achten op Boeckel"

In gesprek met Toon Verhofstad.

Publicatie "De Wanmeule" april 2006

Op 6 april 2006 gingen we met twee mensen uit onze heemkundekring op bezoek bij Toon Verhofstad in de Wilhelminastraat. Als rasechte Boekelnaar, en zeker als kapper, moet hij veel mensen in Boekel gekend hebben. Door de jaren heen hebben veel, vooral mannen, geruime tijd in zijn kappersstoel doorgebracht. Hij heeft ze geknipt en geschoren. Voor zover we dat al niet wisten blijkt vlug dat Toon Verhofstad een vlotte prater is, een goed geheugen heeft, het Boekels dialect vrij goed beheerst, en met de nodige fantasie, heerlijke verhalen en anekdotes uit zijn mouw weet te schudden.

Voor zover in ons vermogen ligt hebben wij getracht ook zijn gesproken Boekels dialect voor U als lezer op te tekenen.

Toon werd geboren in Boekel, aan de vroegere Kerkstraat onder nummer B 28,

(thans de Bernhardstraat) op 2 januari 1929 als zoon van Franciscus (Frans) Verhofstad en Johanna Bevers. Frans en Johanna kregen in totaal 13 kinderen, nog zeven broers en 3 zussen. Twee kinderen zijn jong gestorven.

In 1928 is zijn zusje Tooike, toen 4 jaar oud, door een ongeluk voor het oude Gemeentehuis overleden. Zij kwam onder een wagentje met zand erop. Toon is als eerstvolgende geboorteling naar haar genoemd.

De Kerkstraat was vroeger een lange straat, met zijstraten. (De B-nummers van de Kerkstraat liepen in die tijd vanaf de Molenstraat tot aan het kruis bij modezaak van de Ven en bij de kerk rechtdoor tot aan de huidige Bergstraat.)

Vader Frans Verhofstad was schoenmaker en barbier. Moeder Hanna Verhofstad ging vroeger mee naar de kerk als er in de buurt kiendjes werden gedoopt. Meestal gebeurde dat dezelfde dag nog, of daags daarna. En moeder Hanna had een rijke ervaring van kiendjes krijgen en mee dopen.

De eerste levensjaren van Toon werden gesleten in de heel nabije buurt. De buurtgenoten in die tijd waren Frans van de Elzen, Klaas van der Valk, Bertje Coppens, Marinus van Haandel, en Toon van Osch, die later met zijn gezin (waaronder zoon Jan) verhuisde naar de Arendstraat. Samen met zijn broertje Grard en met Jan van Osch hebben zij in de beginjaren rond hun ouderlijk huis gespeeld. Aan het einde van hun straat (dus van de Bernhardstraat) lagen verscheidene bossen (grote en minder grote buskes) Wanneer toentertijd un stuk of tien dennen, of andere boomsoorten, bij elkaar stonden was het een buske en ze han allemoal unne noam zoals Wesselendennen, het van Eerdts bos, het van Sleeuwen's bos, Drika van Zon's bos, Drika van Haandel's bos, het groot kerkenbos en Toon Bijvelds bos. Elk weegske en pedje wisten ze liggen en als er unne wa grotere stein was vergooid dan wisten ze dat daogs daorno wel te vertellen.

Ook aan de fabrieks louwp hebben we veul tijd versleten. (De fabrieks louwp was de huidige sloot vanaf de Zijp, langs de nieuwe buurt Aan de loop, onder de Juliana-straat door naar de Neerbroek). Met name bij de watterval achter Michjelle hebben we veul geknoeid en milkoorse gevangen. De watterval achter Michjelle ha een groot wiel mi un taars-ton (pekton) die mi de lange kant in het watter lag en doarliep dan het watter overhin. Latterkwam er un echte watterval.

Ook speulde wij vroeger veul in de fabrieks louwp met du ouwe klompen van Trienekens, doar makte wij een bootje van ....die ha zo'n groutte voette. (Trienekens was de vroegere direktEUR van de melkfabriek De Boterbloem.)

In die tijd speulde ik mi onze Grard en Jan van Osch perdje; van auw tauw werd een leidseel gemakt en dan kon het speul beginnen. Veugelkes zoeken en uithaolen was toen ok dagelijkse kost. In de bossen van de zusters, in unne hoek lag van Exels plak (een vuilnisbeltje) doar kwam o.a. Bert Kluijt (Kluijtmans) met de kreuge het afval van Dr. Jetten brengen. Latter, toen ik vort noar de skoal ging, speulde ik veul met Gerrit en Harrie de Bie en de jongens van Vonk (Mies en Henk.) Het was toen veul soldaat speulen en achter de poort bij Vonke voetballen. We schupte zo hard als we konne tegen die port an, en dat gaf mu'n klap. Mijn kleuter schoaltijd was de beste opvang. Vanaf mu'n drie joar tot ongeveer zeven joar (dus 4 joar) ging ik naor de kakschool. Gelukkig zaat ik bij Zuster Rosala. dat was een lieve zuster, zij is dan ook meer dan 100 jaar meugen worren. De tijd op de kleuterschool werd veelal versleten met matjes vlechten, kreutjes roapen en zingen van liedjes, en op de lei schreven. De kreutjes ha'n ze nodig om de kachels in de school aan te moaken. Ik heb veul gedacht en gezeet: Ik wo dat de school afbrande!! In du'n oorlog werd het kerkenbos omgezoagd om de klooster kachels te stoken.

Lagere Schooltijd en de oorlog.

De jongens zaten op de Sint Janschool, en de durskes op de school bij het klooster van de nonnen. Toon kent alle onderwijzers en zijn klasgenoten nog bij naam. In de 1e klas zat ik bij Mister Nikkelen en in de tweede klas bij juffrouw Hendriks. (die is later getrouwd met Toon van de Ven; ook wel Toon de mulder bij de kleuws genoemd.) verder zat ik

bij meester Meesters, meester de Groot, Corssmit en van Ratingen. In 1937/38 werd meester Jan Dekkers benoemd; hij woonde toen nog bij de Meulen op de Gemertseweg.

In de klas zaten: Mies Vonk, Janus Donkers, Wim Dapperens, Jan en Piet van den Bosch, Ties Egelmeers, Jan Hutten, Harrie v.d. Berg, Helm van Sleuwen, Toon Timmers, Andries van Lankveld, Wim van Lankveld, Wout Schafrat, Jan Rijbroek, Harrie v. d. Laar, Bart van de

Ven, Jan van Rooij, Tonny van Zon, Theo Bongers, Ad v.d.Ven, Ad Donkers, Mart Verbakel en d'n beste van de klas Jan van de Valk.

Jan van de Valk, was de beste die ging alleen voor tiens op zonne rapport. Achts-of negens die kende hij nie.

Als we uit de school naar huis gingen, moest dat netjes in de rij onder leiding van de meester. Wij mochten bij de Dames van Kessel rechts af naar huis, en de rest moest met de meester tot aan de molen; en dan mochten ook zij ieder hun weegs gaan. We ha'n ook een koortje op school; Wij mochten zingen met Sint Jozef en in de Meimaand in de kerk het lof zingen; dat was natuurlijk un hil eir, as ge doar bij woart.

Du'n dirigent was meester Dekkers. Vur de repetitie, totdat de mister terug was van de rij weg brengen, mochten wij handballen. Op een keer waren wij in plaats van handballen toch aan het voetballen en zag ik de meester aankomen, en zei tegen de andere koorleden Daar kumt Jan van ut Menneke aan. Natuurlijk had meester Dekkers het gehoord wat ik zei, en ik moest op mijn knieen voor het bord zitten , en ik mocht niet mee repeteren. Aan het einde van de repetitie, toen alle jongens naar huis waren moest ik op de urste rij gaan zitten, de mister tegenover mij, en hij vroeg me: Hoe noem jij meester Corssmit ?

Ik zei op mijn beurt: Meester Corssmit; zo en hoe noem jij meester van Ratingen? Ik weer meester van Ratingen en zo verder het hele rijtje af. En hoe noem jij mij dan? vroeg hij; ik zei Jan van ut Menneke ; nou en ik kreeg me een draai om mijn oren.!!

Er waren 7 leerjaren op de lagere school, maar de Sint.Jan school had maar 6 lokalen. In de vijfde werd de klas, volgens het alfabet verdeeld in twee groepen. De eerste groep ging naar meester Corssmit en werd groep 5/6; de tweede groep ging naar meester van Ratingen en werd groep 6/7. Ik heb twee jaren bij meester van Ratingen gezeten. Ik denk dat het vroeger veel strenger was en er waren meer regels. Toontje Zwiars kwam eens op school met blote armen. Zijn moeder Tonna de Wit had de mouwes van zijn bloes afgeknipt en netjes umgezumd, de mouwes waren nou eenmaal versleten, maar Toontje moest noar hous en 'n andere bloes aan goan trekken.

Ge moest in die tijd ook een hoosbengel om de kousen tot boven de knie aan, en dan viel de box er overheen. (een hoosbengel is een elastieke band met een knipke) In 1936 werd Toon gevormd door Mgr.Diepen, die voor deze plechtigheid vanuit Den Bosch naar Boekel kwam. Toon Verhofstad heeft de oorlogsjaren bewust meegemaakt, maar gelukkig was in Boekel niet zoveel te merken van een werkelijke oorlog Meer de randverschijnselen en het tekort aan bepaalde noodzakelijke dingen, zoals kolen, waren hier meer een gevolg van de oorlog. Enkele dingen zijn hem bijgebleven, en hierover kon hij natuurlijk weer sappig verhalen.

In 1939 zat tijdelijk het 13de regiment van de Infanterie ingekwartierd in Boekel. Toen de barakken in Elsendorp klaar waren en het 13de regiment overgehuist moest worden werden twee paarden gevorderd : en hiervan bij de Familie van den Berg op het Leurke en het andere paard bij de Familie Tielemans op de Zandhoek. Deze paarden moesten de keukenwagen, die onder het varanda bij de St.Jansschool stond naar Elsendorp brengen. Mijn zwager was kok op de keukenwagen, en die zat achterop de keukenwagen. Maar die twee Belse knollen hadden nog nooit aan d'n distel gelopen; mar wel in de burry voor un kar.

Toen ze dan ook van de speelplaats van de St.Jansschool de poort uitkwamen ging het meteen links af, en zij joegen bij Jacq Broek rechtdoor over een ijzeren hekwerk voor het huis met spitse punten . Een van de paarden bleef met z'n buik in de punten van het hek hangen.. Een smid moest met tangen en ijzerzagen het paard komen bevrijden.

Om de beurt warm.

Een direkt gevolg van de oorlog was het tekort aan kolen en stookhout. Daarom hoefde de jongens alleen maar voor de middag en de meisjes na de middag maar naar school. Zo zaten de kinderen met weinig brandstof toch warm.

In 1942, op 22 maart Passiezondag deed Toon met zijn klasgenoten zijn plechtige Communie. Zo'n plechtige communie was een heel gedoe. Om die Communie te mogen doen moest je de grote Katechismus helemaal van buiten kennen. In het Lof 's-middags werd met 2 of 3 man tegelijk voor de Communiebank de doopbelofte hernieuwd. Met de vingers omhoog en

met een hand op het kerkboek moest je dan opzeggen: Ik, beloof trouw aan Christus Koning,

Ik zal geheel mijn leven lang God beminnen en mijn evennaaste liefhebben als mij zelf. Jan van de Valk, de beste van onze klas mocht meehelpen bij het leren van de katechismus en daar was hij niet verwaand over. Op de communiebank lagen drie kerkboeken (missaals) klaar voor degene die de katechismus het beste kende. 1 kerkboek met goud opsnee. een boek met 2 of 3 lintjes, en een kerkboek zonder al deze versierselen. Daarbij kreeg je ook nog 'n rolleke ('n soort diploma)

Jan van de Valk ontving natuurlijk het kerkboek met goud op snee, en ik kreeg het boek zonder enige franje. Kijk hier is dat kerkboek nog met de aantekening voorin.

Toon verliet de lagere school in Boekel met zijn dertien jaar, en de vraag was.....Wat nou? Toen meester van Ratingen eens vroeg in de klas wat iedereen wilde worden, wilden de meeste jongens boer worden, een enkele ging naar de ambachtsschool voor timmerman, metselaar of iets anders leren; sommige gingen naar de fabriek of ander werk doen.

De ambachtsschool was in Veghel en in Helmond. Soms ging men intern, een enkele leerling ging voor priester studeren. Maar de meeste van de jongens, 25 in totaal, waren boerenzonen en kozen derhalve voor het boer worden. Dus voor de landbouwschool.

Ik heb na mijn schooltijd nog aardappelen gepoot en wel in Venhorst op een plak grond van ongeveer 20 a 25 bunders groot, samen met mijn broer Gerard. Wij beurden daarvoor 10 cent per uur van 's-morgens 7.00u tot half vijf in de namiddag.

Ge zoud ze naw is wegsturen met zijn tweeen op een fiets, waarvan d'n achterband hard waar.

Brand

Toon kon zich nog , als de dag van gisteren, een flinke brand in Volkel herinneren. Het was op 27 april 1942 's-middags om 12.00 uur toen in Volkel op de Weeg 13 boerderijen afbranden. Het was, als ge die richting uitkeek, alles zwart en het leek wel of de wereld verging. Een vrouw op de Weeg was aan het streuf bakken. Een harde noord-westen wind joeg over het buurtschap en nam de hele buurt mee. Mensen die wilde helpen aan ene kant van de Weeg, wisten niet dat aan d'n andere kant van de Weeg hun eigen huis in brand stond.

De vonken werden met de wind meegevoerd en staken zo weer een volgende boerderij aan. De familie van Grarus van Lankveld, die op de Peelsehuis woonde alsook de kinderen

Manders kunnen hierover meepraten. In diejen tijd moest er al behoorlijk gewerkt worden, ook al waarde jong. Rog bingen voor ene gulden per dag, mi de kost erbij bijvoorbeeld.

Verder lei-rekwam er dan eigenlijk ook niet van. Ik heb nog wel drie jaar naar Uden gefietst, naar de Mulo. Mu'n fiets was niet altijd in goei conditie (band slap) en dan ging ik met de Vitesse bus naar Uden. samen met m'n neef Willie Verhofstad, en Ad en Martien van de Ven.

In verband met de bevrijding heb ik de Mulo niet afgemaakt. De school werd door de Engelse gevorderd. In diejen tijd konde wel gemakkelijk an sigaretten komme. Toen ik ongeveer 15 jaor was ben ik met het kappers vak begonnen bij onze vadder.

m'n urste werk bestond uit het inzeipen van de klanten. Vroeger werd er veul geschoren met de schars, mar het scheren deej onze vader nog zelf. Kwam er unne klant die geschoren en geknipt wilde worden, dan mocht ik al het voorbereidend werk doen. In Veghel en Helmond ben ik noar de vakschool gegaan. Um het vak goed te leren kennen ging ik in Uden als kappers bediende werken bij Jan de Bie op het pleintje bij het kruisheren klooster.

Onze vadder ha een drukke zaak, met zijn schoenmaken en knippen samen, en ik kwam dan ook dik goed van pas .

Abonnement.

Als de klanten toendertijd ziek waren, dan werd er an houws geschoren en als 't nodig waor ook geknipt. Ik was dan zowa du'n hille zoaterigmet de fiets en m'n gereedschap op pad. Dur weer en wingd bezocht ik dan de klanten, en dat waren al dik auw mensen. Ik fietste m'n roete via de Burgt, naar de hei naar Hannes van Gerwen, dan op de Bovenste haus naar Tinus Verkuijlen en naor Piet van den Broek op het Molen enkt, via de Neerbroekt, naar Dorus Donkers en Dorus Let. Regelmatig fietste ik dan nog naar de Aa, de Zandhoek, Runstraat en Peelstraat naar d'n Arendsnest. Als ik dan de ronde ha gehad dan moest ik van onze vadder nog naor de zusters om daor de auw mensen te gaan scherren of te knippen.

Dat zaat allemaol in het abonnement. Twei keren knippen in het jaor voor f. 3,50.

Ons moeder zee-j wel us ooit dat ik laot thaus was; mar als ge aan haus gingt scheren of knippen en mi de koffie erbay, ja....da duurde wel efkes. Bij ons thaus in de scheersalon kwamen zoaterigs veul auw mensen, mi de sigaar an;

Ut zag er ooit blauw van de rouwk. Kwam er dan us een heerke binnen en hij vroeg: kan ik vandaag nog geknipt worden, dan zeeje die oudjes in koor:nej, 't is vandoag scheerbaon er wordt niet geknipt mar onze vadder zeej altijd Jonge, als het dalijk wa rustiger is dan knip ik oew wel ifkes.

Iedereen zal begripen dat in zo'n scheer en knip gelegenheid van alles werd besproken. Over de politiek, over de kerk en de pastour, over de Boekelse verenigingen zoals de fanfare en over het kerk kouwr.

Birma was de voetbalclub en Mova de motorclub. Het mooiste voetbalveld, dat we volgens mi'n hebben gehad lag bij ons achter ut haus. Op zondag lag alles vol fietsen, op de stroat en tegen de heg, zo druk was het er dan. En de motorclub trok ins per jaor wel duuzende mensen.

Eigenlijk moest ik begin juni 1949 in militaire dienst, maar omdat ons vader ziek was schreef d'n burgemeester een briefje dat ik thuis niet gemist kon worden en zodoende kreeg ik een half jaar uitstel. Uiteindelijk kreeg ik algehele vrijstelling en toen Nederland in december 1949 Indonesië overdroeg hoefde de lichte 1949-2 niet meer op te komen en werd Toon buitengewoon dienstplichtig.

Krepsmid.

In 1959 trouwde Toon Verhofstand met Toos van de Elzen; op 3 en 10 november voor wet en bed, vertelt Toon. Zij trouwde in Brouwhuis Gemeente Bakel. In die tijd kwam Toon als kapper regelmatig bij Hannes en Mie Pennings, in Boekel beter bekend als de Krepsmid. Bij zulk een bezoek zei Mie tegen Toon: Wa hek geheard jonge, goadde vort te veld?... En waor dan wel? en na het antwoord op deze vragen gaat Mie verder: "Oh, in Baakel ...goei volk, brengt d'r mar uns mee!!"

Bij een volgende bezoek bracht Toon inderdaad zijn Toos mee en Mie zei: Makt 't licht mar us an, de'k is keek, want ut is al grow en zowa donker. Terwijl Mie rondom Toos heen wandelde zei ze: ut is een goei, ze kikt helder out d'r ougen. Toon en Toos bouwden een huis, annex kapsalon, in de Wilhelminastraat en vanaf 1960 wonen zij nog steeds op dit adres. Toon werkt daar tot op den dag van vandaag nog steeds als zelfstandige kapper; vroeger van 8 uur s-morgens tot 8 uur s-avonds en vrijdag tot 9 uur. nu alleen nog op afspraak;... twee dagen in de week. Unne moie tijd, met al die verhalen van klanten die ze altijd vertelde, en dan natuurlijk in het echte auw Boekels, want iets anders kende ze nie.

Un markante persoon in het durp was de Krepsmid. ik vertelde er al iets over. Hannes en Mie han gin keinder en binnen in haus makte Mie er niet veul van; de lamp was zo smirrig en Hannes zo d'r is helpen en deej mi de schotelstet de lampenbol af. Goh zeej Mie: ut is wir licht. Zoaterdigs aten ze er saomen goed van krintemik met goeij boter en ruikvlees. Op unne dag viel Hannes bij ons an haus zonne kop kapot. Hij was mi de zulder van zijn Mancherterse box aan zonne fietsenzoal bleven hangen en hij viel min zonne kop in de heg.

Onze vader had um geschoren, en ons moeder had um wa schon gemakt en deej um unne doek om zonne kop, en doar moest ie mi naor het krauswerk bij de zusters um te laten verpleusteren. Hannes belde aan en de zuster die an de bel kwam keek us goed en zeej: "ut is nog geen etenstijd; en de zusters hebben nog niet gegeten. Nei zi Hannes ik kom vur ut Krauswerk, ik heb minne kop kapot dat ziede toch?"

Ja zegt de zuster: maar 't spreekuur is van 9 tot 10.

Moet ik dan van tevurre zegge da'k munne kop kapot val?.. mar ik gauw wel dur den berg naor ons Mie en die verpleusters ut wel...en weg was Hannes.

In die tijd wilde Mie nog wel us wa goei werk doen, tenminste dat dacht ze. En toen ik er op een gegeven moment kwam zei ze :jonge,...hi moeder de vetpot nog vol?. Ons moeder wist wel wat ze bedoelde, ik niet. Ja dat witte wel, mi zoveul keinder zei ons moeder ....t Is altijd op. Nou toen moest ik bij Mie op unne stoel bij de schouw gaon staon en moest ik veuilen tot ik een koord reuzel gevonden ha. Die reuzel was zo hard als stein. Toen ik er mi thaus kwam zeej ons moeder: Mak mar een gat en gooi het er mar in. Veur da ik de reuzel in het gat gooide, keek ik hoe diej reuzel eraut zag. Hij was van binnen geel en zwart en hij stonk.

Ons moeder, als ze ooit iets krig, mende natuurlijk dat ze iets terug moest geven, dus de week erop moest ik naar Frans van Maoren , de groenteboer, en vat dan mar een truske dreuven vur Mieje,.. zeej ons moeder.

Zo gedaon, ik zeg tegen Mie en Hannes toen ik binnen was; naw kom mar us gezellig an de taofel zitten; Ik wies de dreuven en di'n de stillekes eraf.

Mie schaarste over de tafel en knauwde de dreuven tussen du'r gebit kort.

Beh zi ze.....dat zi'n nog lekker soafte krallen. Boekel kende in die tijd verschillende van die markante figuren b.v. Driek van Dalen, d'n klokken luijer, schaapherder Jan van

Lieshout, die kon an de schoapen zien wa vur weer het ging worren.....d'n botterkletser 't Menneke en dun schoapscheerder Nulleke Bevers.

Slachter.

Vruger wier d'r elk joar an haus un verken geslacht; Bekende hausslachers waren: Toon Kandelaars en Janus Hanegraaf. Die staken un verken zo dowd det ie nooit mir weg liep. Jan Donkers en Toon van der Burgt waren de mannen, mi de sterke verhalen. De brouwers Thijs en Piet van der Burgt, twee vrijgezellen, die hadden een bierbrouwerij de Keizergenaamd, thans is daar gevestigd kapsalon Top Line. Thijs v.d.Burgt (d'n Brouwer) was ook de eerste kassier van de Boerenleenbank. Politie van der Poel, (die was toendertijd bij de dames van Kessel in de kost,) kwam op unne zaoterdag vragen om geknipt te worren; Toon schoor onder tussen Nulleke Bevers. Politie van der Poel vroeg aan Nullekes: Wa war da toen bij Hanneske Broek in ut café? In café van de Broek was indertijd een waag om varkens te wegen, en afhankelijk van het gewicht werden die varkens ter plekke betaald. Natuurlijk werd daar altijd (en soms veul) gepruufd en de sterkste verhalen vertelt. En ook wel uns gelogen. De grootste leugenaar in die tijd verdiende dan een borrel.

Nulleke begon te vertellen.....Naw, zei iemand in het café, tijdens zo,n weddenschap, ik heb ooit een ton gemaakt wor de heel wereld wel in kon!.....

Ja zei Nulleke op zijn beurt, dat weet ik nog, want die ton heb ik naor Erp geroold en de smit in Errup hid er unne band omgelid ..... Nulleke won du'n borrel.

Sacramentsdag.

Boekel, vroeger en nu ..... herinneringen van Toon.

In de loop der jaren is Boekel veel veranderd, wat betreft het dorpgezicht b.v. van de Kerkstraat met zijn lindebomen; het snoepwinkeltje van Pietje Kerkhof, de dames van Kessel met hun dames hoedenzaak en hun Jamin winkel. Café van Lankveld (de Tieskes) bakkerij de Bie, klompenmakerij Frans Vonk, Wanmolenfabriek de Roem van Harrie Rijken, de villa van den Broek, bakker van de Ven en Sien v.d.Sanden de mutsenmaakster (poffers) Voor zover ik kan nagaan wonen er nu nog twee personen van vroeger in de Kerkstraat vanaf café

de Zon tot de kerk: Annie Vonk en Tony van de Oever. De rest is allemaal weg er wonen nieuwe bewoners.

De jaarlijkse sacramentsdag was een evenement met processie en 's-avonds concert op de kiosk, welke helaas ook verdwenen is. 's-woendags voor sacramentsdag kwam een bloemist en verkocht witte en roze geraniums. De hele straat werd versierd. 's-middags was de processie, met de harmonie, en allerlei verenigingen met hun vaandels zoals het vaandel van de heilige Familie. Iedere groep had een prefect en die moest opschrijven of de leden wel elke 14 dagen naar de familie kwamen, ze hadden allemaal hun eigen vaantjes. Veel kinderen liepen mee voor het sacrament uit. Van 's-avonds zes tot zeven uur was het concert op de kiosk en dan zag men veel verliefde stelletjes die je anders nooit zag, pink aan pink, in de straat. Het was altijd een gezellige drukte. Jongens en ook meisjes die nog niks aan de pink hadden konden op deze z.g. meidenmert rondkijken en eventueel uitzoeken.

Priesterfeesten waren er bijna elk jaar; dan droeg een nieuw gewijde priester zijn eerste H. Mis op in de parochiekerk van Boekel. Toon kan zich nog herinneren dat er in 1 jaar vier neomisten waren. Ook dan, werd de buurt maar ook de weg naar de kerk, flink versierd en in de optocht liepen ook weer alle verenigingen uit Boekel, de buurtbewoners en bruidjes mee.

Bij de terugkomst van Boekelse militairen uit Nederlands Indie werd altijd een welkoms feest georganiseerd. 'n hele happening; iedereen liep dan uit om de thuiskomst mee te vieren en

aanwezig te zijn bij het aanbieden van een (buurt) cadeau. Ook dan werd de betreffende buurt/straat versierd. Men leefde met elkaar mee en de belangstelling voor dorps-en buurtgenoten was erg groot.

In het vroegere patronaat St.Lucia werd toneel uitvoeringen gepresenteerd. Vaak gaf de jonge boerenstand een uitvoering, of later de Geshellen van St Lucia. 's-middags was de uitvoering voor het vrouwvolk en 's-avonds voor het mansvolk. De pastoor wilde geen gemengde uitvoeringen.

Vroeger werden in de kerk de kerkbanken verpacht door het kerkbestuur. Ieder betaalde voor zijn zitplaats.

In ons uitermate interessant gesprek vergaten we de koffie, die Toos voor ons had klaargezet.

en toen Toos om ongeveer half vijf thuis kwam moesten we nog het laatste restje koffie opdrinken. Toon bedankt voor dit gesprek.

Lidwien Verstraaten-Jansen en Piet de Bie.